

zvedeti, da še se izvrstna kaplja iz letnikov 85 in 86 pri nas tu in tam hrani. Tako na primer imajo še v Muraščaku starino Malo-nedeljski domoljubi, g. Božič, Mihalič, Kupljen, Slana in še drugi; pri nas g. Grebenec, Fras, Kupčič in še več drugih. Tudi podpisani zamore še postreči s petimi štrtinjaki 85. in toliko štrtinov 86. leta. Vino je jako fino iz najbolje lege imenitnega Muraščaku in Preroda. Zato gospoda, komur drago, hajdi po-nj, da ga ne zamudite, zakaj kakor vse kaže, bomo znabiti morali mnogo let čakati, preden zopet kaj enakega priraste. Poštar.

Iz Gornjega Štajarskega. (Zgodnja zima.) Varal sem se, ko sem se sprva — prišel sem namreč dne 10. julija t. l. sem gor v medvedovo deželo, — dan za dnevom tolažil, da pričakam enkrat topleji letni čas, ali zastonj, doplote ni, in ko pogledam v koledar, videl sem, da smo že v jeseni, in tolažil sem se še znova, in tolažili so me drugi z veselim in prijaznim jesenskim časom, ki bi neki imel priti. Ali oh osoda! Zopet sem se varal, ali takrat mi ni bilo treba koledarja, da bi videl, ob kakem času da živim. Bilo je dne 6. t. m., ko se po zajutreku, zapustivši svoje borno stanovanje, na potu za svojim poslom, ozrem po visokih planinah, ki nas tukaj obdajejo, kak prizor! Skoro lastnemu očesu nisem zaupal, pa kaj čuda, saj spodnje-štajarsko oko ni kaj tacega ob tem času videti vajeno, — vse velikanske planine so s snegom pokrite. Ali ni dolgo trajalo, začelo je zopet snežiti in sneži neprenehoma, da človek misli, da je ob božiči. Tedaj prijaznega letnega in jesenskega časa, kakoršnjega so moji rojaki, v blaženi spodnje-štajarski, imeti vajeni, nisem dočakal in z nadaljnjo tolažbo na nje je preč, ker sneg, ki ga je dozdaj, že tudi v to ozko dolinico, kjer stoji majhno mestece, v kojem sem se, ne svojevoljno tedaj menda začasno naselil, do gležnja, po planinah pa do pol metra visoko nametalo, ne bo se lahko umaknil. Toplomer, ki je zlezal do 0, ne sodi na to. Tedaj kožuh na-se, pa mirno trpeti do spomladi, to je zadnja tolažba, in še kaj! Gočevski.

Iz Slatine. (Žganje.) Pri smrtni postelji pred nekaj tedni umrlega, žganju vdanega siromaheka F. se živo spominjam dveh krščanskih resnic. F. je živel siromašno, smilil se je vsakemu, ki ga je videl po zimi vsega premrznjenega z zobmi klepetati, kadar je hodil prosit s preljuknjenimi škornji in raztrgano tenko obleko. In vendar mu nisi smel razun skuhe in kruha dati ne denarja, ne obleke, ker je dal vse zn nesrečno žganje. Ta pijača ga je tudi v grob spravila. Prišel je bojda iz krčme in je še tudi v Heinrichov hlev prišantusal in — po njem je bilo. V mladosti je bil ves dru-

gačen, dokler je prišel v krivične roke. Pri vojaki si je bil namreč 700 gold. zaslužil in ko je prišel nazaj domu, hotel je ga prijateljem par bokalov plačati. Vsi bi se bili dobro imeli in on bi bil znabiti še zdaj dober gospodar, pa — kaj je napravil ž njim tisti krčmar? F. se ga je bil že nalezal in zdaj je pulil krčmar desetak za desetakom iz njega. Kolikorkrat ga je vprašal, če je še kaj na dolg, vsakokrat mu je odgovoril: „toti firkelj še“. Iz desetaka pa ni dobil pijanec nič nazaj. Tako je plačeval za bokal po 10 do 20 gld. Ni bilo torej čudno, da je v 2 mesecih vseh 700 gld. zapravil, ob enem se mu je tudi, ko se je streznil, začelo od žalosti nekoliko mešati. V žganji je iskato lažbe, našel je pa smrt. Kako resnične so tedaj Slomšekove besede: Čujte, čujte, kaj žganje dela in da kdor se po božji postavi ne drž. lepe čednosti, treznosti, bo gotovo nesrečen. — Ponesrečil se je tudi krivični krčmar. Na prisleparjenem denarji ni bilo božjega blagoslova! Prišel je ob krčmo in ob vse in se potem nei kod potepal in je s tem potrdil, da je resničen pregovor: 1 krivičen krajar požre 99 pravičnih. Te reči sem slišal od sosedov že velikrat.

Raznoterosti.

(Poprava.) V zadnji „Gosp. prilogi“ stalo je v vrsti teh, ki so vzprejeli darilo pri konjski razstavi v St. Lenartu v slov. gor. po krivem ime: J. Čeh, bilo bi imelo stati J. Čuček.

(Sadna razstava.) Na Dunaji je bila prve dni velika sadna razstava za vse avstrijske dežele. Bila je bogata a ni poplačala stroškov, ki so bili za-njo potrebni. Celih 20.000 fl. je izgube.

(Preloženje sejma.) Vsled dopisa prečastitega knezo-škofijstva v Mariboru, ne bode pri sv. Martinu na Paki, v nedeljo dne 11. novembra kramarski sejem, ampak v ponedeljek, dne 12. novembra 1888.

Tržna cena

preteklega tedna za 100 kilogramov.

Mesta	Pšenica		Rž		Ječmen		Oves		Tursica		Proso		Ajda	
	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.	fl.	kr.
Maribor hktl.	6 20	4 30	4 10	2 70	4 50	5 —	4 —	—	—	—	—	—	—	—
Ptuj	6 50	5 70	5 30	5 40	6 30	6 10	6 —	—	—	—	—	—	—	—
Celje	8 —	6 30	7 80	6 25	6 75	7 —	7 20	—	—	—	—	—	—	—
Gradec . . .	8 05	5 90	6 —	6 45	6 55	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Ljubljana . .	7 34	6 60	6 54	5 83	7 86	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Celovec . . .	8 14	6 —	5 90	5 95	7 75	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Dunaj	7 50	6 50	6 90	6 —	5 70	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Pešt	8 85	7 10	5 80	5 80	6 —	—	—	—	—	—	—	—	—	—

pondeljek, dne 22. oktobra, sklenil svoje delo. Letos so bile v njem skoraj vse seje mirne, le dve, trikrat so nemški poslanci nekaj pozarožljali pa jim ni bila prav resnica, saj se večina slov. poslancev ogiblje z vso skrbjo vsega, kar bi vtegnilo napeti nemške živce. Brž pa je tudi tako najbolj prav. — Sadna razstava v Ljubljani se jim je dobro obnesla in se je sadje, ki je bilo na razstavi, večeraj, dne 24. oktobra, vse razprodalo. — Slov. dekliška šola v Gorici, ki jo vzdržuje društvo „Sloga“, šteje sedaj 94 otrok, v otroški vrt pa je 50 otrok vpisanih. — S Primorja podajo se sedaj še po gostem revna dekleta čez morje v Aleksandrijo in večni Bog vedi, česa tam iščejo. Resnica pa je, da taka ženska, če se povrne še kedaj domov, ni več nič kaj prida doma. Tej razvadi bode pač treba zapreti vrata! — Mestni zastop v Trstu misli „častno“ pozdraviti društvo „pro patria“, ko ima le-to svoje zborovanje 11. novembra. Druga pač tu ni mogoče, saj „gliha vkup štrih“, — Hrvaška stranka prava ima le malo število dež. poslancev ali še ti niso jedini v tem, kako naj se ravnaajo nasproti „narodni“, po pravem le madjaronski večini v saboru ali dež. zboru v Zagrebu. Nesloga je pač stari greh slov. ljudstev! — Ogerski minister, Koloman Tisza, se hvali, da je proračun za poslednje leto jako ugoden ter da bode k malu konec primankljaja. Mi verjamemo, da je vse lepo, toda brž ko ne le na papirji, na konci leta bode pa blizu vse drugače.

Vunanje države. V Rimu je sedaj zopet tiho. Veselje o času, ko je bil nemški cesar v ozidji mesta, je bilo na oko veliko, vendar pa se trdi, da ga je bilo veliko le bolj „na silo“. Kralj Umberto se je vrnil k malu, ko se je nemški cesar odpeljal, nazaj v mesto Monza. Vidno je, da se v Rimu ne čuti prav doma, v tem tudi poslej ne bode lahko drugače, kajti „Večno mesto“ gre po pravem le sv. Očetu in prihod nemškega cesarja v tem ni in ne more preobrniti reda. — V Madridu, glavnem mestu katoliške Španije, pričakuje se den na den novo ministerstvo ali ni še gotovo, da pride do tega, kajti doslenje ima še veliko veljavnih poslancev za se. — Na Francoskem iztrgava sedanja vlada čedalje več šol kat. cerkvi in nič ne pomaga, če se tudi upirajo zoper to stariši sami. Vlada ima moč in kjer ji ne gre z lepa, dela pa jim silo. Tako je bilo une dni v mestu Versailles, s silo so vzeli otroke iz šole čč. usmilenih sester ter so jih potem „gnali“ v posvetno šolo. Grof Bismarck se je precej potem, ko se je vrnil s svojim cesarjem iz Rima, podal v Friedrichsrue k očetu, knezu Bismarcku. Tam ostane nekaj dni, da si odpočije ter poroča očetu, kako in kaj je bilo na tem imenitnem potovanji. Bo-li železni kancelar zadovoljniji s tem potovanjem, kakor je bil s potovanjem v Rusijo? Človeku bi bilo skorej ljubše, če mu

ne bode srce preveč zadovoljno. — Ruski car in carica sta še vedno v Kavkaškem pogorji, vidno jima dé dobro bivanje pri nepokvarjenem gorskem ljudstvu. — Bolgarija je sedaj precej na miru in zato dela vlada najbolj na to, da si vredi dež. blagajnice in hvali se, da letos ne bo veliko primanjkljaja. — Turčijo nagonarja italijanski poslanik, grof Blanc, naj se pridruži tripelalijanci, t. j. zvezi Avstrije, Nemčije in Italije ali grof nima sreče, kajti sultan se boji, da pride potem v zamero pri Rusih in ta mu je nevarniša, kakor katere druge države. To je že resnica. — Srbski kralj se je vrnil z Dunaja v Beligrad in misli se, da stoji poslej sedanje, Ristićevo ministerstvo trdneje, kakor le kedaj poprej. Drugi pa imajo o tem čisto drugo, nasprotno misel. No bodi temu, kakor že koli, prijazno ostane najmlajše kraljestvo svoji stari sosedu, Avstriji. — Grška kraljica se je vrnila domov, v stare Atene in ostane poslej doma, kajti 25letnica vladanja kralja je blizu. — Na obalih Afrike so zajeli veliko ladijo, polno vjetih zamorcev. Bilo jih je 86, izmed njih pa je troje jih dobilo v boji smrtno rano.

Za poduk in kratek čas.

Spominčica „Nezabime“.

(Pripovedka iz Slov. goric.)

Nabira vojakov je bila. Vzeli so v vojake tudi jedinega sinu uboge vdove. Miroslav, tako mu je bilo ime, je žaloval, da mora ljubo mater zapustiti. Mati je dejala: „Sinko moj, le hodi v Božjem imenu med vojake, saj znaš, da Bog zapoveduje — cesarja ubogati v vseh rečeh, na-me pa ne zabi, „spominčico“: „Nezabime“ si vzami s seboj k vojakom, in ako treba tudi v boj!“ Mati in sin se poslovita in on odide ves žalosten proti odkazanemu mestu.

Miroslav je verno služil cesarja. Vsi ga ljubijo in spoštujejo radi hrabrosti, pobožnosti in značajnosti.

Nekoč pa pride nenadoma list do Miroslava. Bil je od matere. V listu mati sina pozivlje domu, ker leži na smrtni postelji; zabičavlje mu: „Ako ljubi mater svojo, naj si izprosi dovoljenje za odpust, da pride k bolni materi“. Na koncu je stalo ime spominčice: „Nezabime“.

Miroslav prosi, pokazavši oni list, a ni dobil dovoljenja obiskati mater.

Pride drugo pismo. Tudi sedaj prosi za stonj. Miroslava je trla velika žalost pri tem, premišljeval je na vse strani, kakó bi jo ukrenil, da bi obiskal mater. Konečno sklene za nekaj dni — ubegniti.

Kar je sklenil, je storil. Postal je torej begun. Prišel je srečno domu. Matere ni več